השידוך

מישהו החליט לפרוש מעל שמיים מלאכותיים , אולי כדי שהסועדים ירגישו בפיקניק . אגמים נקיים . גשרים . גרמי מדרגות מסתלסלים . שערים מקומרים ואורות בכל מיני צבעים שמזכירים מופע ראוותני .

מיכאל הספיק לבחון את המקום בפעם העשירית . מתחיל להיות לו משעמם ומעצבן . חבל שלא הביא אתו את החומר . שבוע הבא מתחילות הבחינות לרבנות . ממש לא בא לו להיכשל . וחוץ מזה , מה היא תגיד ?

הסיגריה שבידו נמעכת במאפרה שמעל הדלפק . מלצר מבוגר ניגש אליו . אולי זהו רב המלצרים כאן . מיכאל מסמן עם היד . לא תודה . אני ממתין למישהו . כלומר , מישהי .

מנסה להצית סיגריה נוספת שתפוסה בפיו . אבל אז היא נוחתת מולו . הוא מחזיר את הסיגריה לקופסא שבכיס חליפתו .

“לא ידעתי שאתה מעשן ,” היא מניחה את תיק הצד המבריק שלה על הדלפק . המבריק גם הוא .

הוא מחייך .

“מה?” היא מתיישבת . ה’מההה’ שלה מהדהד לו בדיליי .

“שלום , שירי .”

“שירית ,” היא נעה על מושבה בחוסר נעימות . “סליחה על האיחור . באמת לא ידעתי שאתה מעשן .” אומרת בלי קשר .

“ואני לא ידעתי שאת כל כך דוגרית .” הוא בקושי מצליח לנשום , אדי העישון עוד מפעפעים בקנה נשימתו .

“אין מצב . הייתי הכי אמיתית שאפשר , כבר בהתחלה .”

“סתם התבדחתי ,” הוא מיטיב את ישיבתו על הכיסא הפלסטי , השטוח . למה הם מגרשים לקוחות ? חסרים כסאות טרנדיים , טובים , נוחים ? מיישר עניבה סגולה , מכחכח בגרונו .

היא מנצלת את ההפוגה כדי להעביר את הפלאפון למצב שקט , להכניס אותו חזרה לתיק ולסדר את הפוני הצידה . הוא מסיט את מבטו .

“ועכשיו , תגיד לי , למה הסכמתָ ?”

הוא פוער את פיו . ואז מחייך בשנית .

היא מרימה גבות . “באמת. זו הפגישה השנייה הראשונה שלי .”

הוא מכווץ את מצחו . שואל , תוהה .

“השנייה הראשונה , אמרתי .” מהדקת את הז ’קט. קר לה . “בעצם, אתה צודק … לא הייתי מובנת . התכוונתי לומר , פעם ראשונה שמישהו רוצה להיפגש איתי בכלל .”

הוא צוחק . היא בהלם .

“אז אני שונָה ?” מנסה מכיוון אחר. מבטו משוטט על המפיות הקטנטנות , הסדורות בתוך מתקן שחור , מלבני . זעיר . “או … משונה ?”

“לא אתה . אני .”

“אולי נדבר על נושא יותר … אהמ… סימפטי ?” הוא נאנח .

המלצר, או רב המלצרים , מחלץ אותו ממצב הביש . “נו , הגיעה הפרטנרית ? רוצה להזמין לה משהו מפנק לכבוד הדייט ?”

מיכאל נהיה קצת אדום . רוצה לומר ‘לא. זה לא היא . נו באמת . אתה לא רואה , אחי ?’, אבל מזייף חיוך רחב ומחווה בידו לעברה של הפרטנרית .

“מיץ תפוזים , תודה .” שירית מניחה את התפריט בנקישה רמה .

“וכבודו ?”

“אותו דבר .”

הוא עוזב אותם , לא לפני שמעניק למיכאל קריצה משמעותית , ואז מיכאל קולט את קמטי ההבעה בזווית עינו . רגע , אם הוא רב מלצרים , למה הוא בעצמו משרת את הקליינטים ? מבטו מתעכב על דמותו של הלה . קולה של הפרטנרית מקפיץ אותו .

“אז ככה ,” היא פוצחת . “פעם שעברה אומנם סיפרתי לך כמה אני אוהבת מוזיקה , ושאני מאמנת מקהלות וזה , אבל שכחתי לספר לך שאני גם מתופפת על תופים . מה אתה מתפלא , היום זה מאוד ‘נכנס ’. יש מורות לתופים , ותזמורות שלמות של נשים ובנות על במות . אני רוצה להיכנס

לאחת כזאת . כאילו -“

“רגע , רגע ”, הוא ממתן את דיבורה השוטף בידו . יש . הוא הצליח לעצור אותה . “אני רוצה להבין משהו . יש לך ממש מערכת תופים , ומקלות וכל זה ?”

היא מפגינה התלהבות מוגזמת בהתעניינות שלו . “אני חיה בסוג של פנימייה , זה אל ”ף. בי ”ת, באמת יש לי מערכת תופים ענפה … והיא בבית . אז גם אחים שלי מתופפים בה . והורסים אותה … אתה מבין שהיא ממש לא שלי , לצערי . אני לוקחת אותה לפעמים לאירועים אבל זה לא קורה הרבה . לארוז אותה זה מורכב מדי .” היא נושמת בקצרה . “מצדי לעשות מזה מקצוע , כלומר להתפרנס מזה . למה לא ? גם תחביב , גם הכנסה . הרי אתה לא רוצה לעבוד אחרי חתונה . נכון ? אתה רוצה להיות אברך .”

אופס . שוב התגלגלה הלשון הפזיזה שלה . היא נושכת אותה , רוצה לבלוע אותה , או לפחות להעמיד במקום . די , תפסיקי לקשקש מה שבא לך . תנוחי במקומך אשר מתחת לחיך . “כלומר , אם אנחנו מתמקדים בנסיבות שבגללן אנחנו כאן ,” ניסתה לתקן את אשר עוללה .

אופס . שוב התגלגלה הלשון הפזיזה שלה . היא נושכת אותה , רוצה לבלוע אותה, או לפחות להעמיד במקום . די , תפסיקי לקשקש מה שבא לך . תנוחי במקומך אשר מתחת לחיך . “כלומר , אם אנחנו מתמקדים בנסיבות שבגללן אנחנו כאן ,” ניסתה לתקן את אשר עוללה .

הוא שוב מחייך . מה יהיה עם החיוכים הללו ? “למה אתה מחייך כל הזמן ?” היא מחליטה לשאול את פי האיש , מעמידה פני נעלבת .

“כי אני רוצה לומר משהו ואז את -“

“אז תגיד .” היא לא מבינה .

“אבל את לא עוצרת לרגע . ואני מנסה להיות ג ’נטלמן . להקשיב עד הסוף ולא לקטוע -“

“תקטע אותי .”

“זה לא יפה .”

“איתי זה מאוד יפה .” היא מטעימה את המילה מאוד .

“את בת ישראל . אני לא מוכן .”

“אני לא כשרה למהדרין , לא בחורה רגילה וגם לא נורמלית . אז להתנהג איתי צריך בלא -נורמליות .”

היא הזויה . הוא חושב , כשמלצר צעיר מתקרב אליהם ושתי כוסות גבוהים בידו על מגש .

בדיוק כמו שחשב בפגישתם הראשונה . אז , הגברת פטפטה ודיברה . והוא הקשיב וחייך וניסה להשחיל מילה . החוויה הייתה מוזרה , אבל הוא לא יכול היה להתנגד לעובדה שליבו נטה לצד שלה . חש חיובי מתמיד . מזמן עבר את גיל העשרים . הוא חייב ללכת עם הלב שלו . לזרוק את השכל . ואם ירצה הוא יכול לעשות זאת כאן ועכשיו . על אחד הגשרים הסמוכים , ישליך את שכלו אל האגם מתחתם .

מאידך , מתווכח השכל שטרם הושלך , חיים עם בחורה כזו זה מאבק . זו מלחמה. וזה לא אמור להרגיש ככה . היא חייבת להבין את המערכה . היא לא יחידה , היא רק צד . והוא קו מקביל אליה , במקרה הזה . כולם מקבילים בעצם . החברות , המורות שלה , המשפחה…

“אני חייב לומר לך משהו ,” לאחר שתיקה קצרה הוא מחליט להניח את האמת על הדלפק . חושש שמא תתחיל שוב לזמר . לא מרים את עיניו מהרצפה. אוסף את כל רסיסי האומץ שמצא בחייו . “סיפרת לי פעם שעברה, שכֹּל שידוך שהוצע לך ירד מיד , ואת לא מבינה בדיוק למה . אני רוצה להסביר לך . ברשותך כמובן .” הוא מחפש את האישור בפניה המיתממות . לבסוף מחליט לא להמתין לו .

“יש מושג שנקרא ‘חוק הרמזור’. המציא אותו מאמן בשם מרטי נמקו .”

“את רואה את האור הירוק שם ?” הוא מצביע על שֶׁלֶט ”גרין גארדן” מהבהב, כנראה שייך לחנות רהיטי גן .

היא מקשיבה , הוא קיבל את האור הירוק שלה .

“האור הזה אומר , המאזין מוכן לשמוע אותי , יש לי עשרים שניות . בינתיים . כן ?” היא מהנהנת . מה הוא רוצה ממנה ?

“עוד עשרים שניות של חסד . אור צהוב . זהירות ! אני עלול לאבד את המאזין . זה עניין של ניואנסים . לא לשעמם .”

“אחרי ארבעים השניות הנ ”ל נדלק כבר האור האדום . חובה לעצור . גם להולכי הרגל מגיע לעבור לצד השני , לא?”

היא נאנחת ארוכות . “הבנתי , הבנתי אותך . אני דברנית נורא ומשעממת ואתה מתחרט על הרגע שהסכמת לפגישה נוספת . אני מקבלת את ההערה . אתה לא חייב לי כלום . ואם אתה מתחרט אתה יכול ללכת .” היא משפילה מבט בניגוד לאופייה . הוא בטוח שהנה היא קמה ועוזבת והוא נשאר כאן הלום רעם וברק , מנסה להתאושש .

הוא לא ממהר לרכך את דבריו . נאבק בטבע שלו . שוקל במאזני מוחו את המילים הבאות . שלא יהיו רכרוכיות , נכנעות . מאידך , שלא ידמו לשיני כריש הדרוכות לשסע דגיגון תועה .

“אני מצטער שכך הובן מדבריי ,” עולה בו דחף לשלוח יד אל הקופסא המרגיעה בכיס החליפה והוא עוצר את עצמו . “אני ממש לא התכוונתי לפגוע , בעצם זה ברור . אני רק רוצה שתדעי כמה קשה לאנשים , כלומר לבחורים , לשמוע ולהקשיב לך הרבה זמן .”

“מי שלא יכול לשמוע עד הסוף , שיעשה את מה שעשו קודמיי .”

“מה. להוריד אותך ?”

“כן , זכותךְ .”

“לא דיברנו עליי .”

“אתה לא צריך להרגיש חוסר נעימות , זה בסדר גמור .”

“אני סך הכל רוצֶה ללמֵד אותךְ .”

“עכשיו אתה גם המורה שלי ?” קולה נוטף מסכנות .

הוא מתעלם . “לעַדֵן . זה שם המשחק . לדוגמא , במקום לספר על ההורים שלך שהם לא מבינים מה זה שידוך . והראש שלהם לא מונח בענייני חרדים וכולי וכולי . זה קצת לשון הרע . לא נעים ולא מרשים . את יכולה לומר ‘ההורים שלי לא כל כך מבינים מה זה ‘שידוך ’. חזרתי בתשובה לבד , ו -“

“לא יכולה . נקודה .” היא נשנקת . “זאת אני . מי שטוב לו ברוך הבא , ומי שלא , שייסע ! אני יכולה להציע לך את חברה שלי , היא כל כך שונה ממני . שקטה, עדי –“.

הוא צוחק בקול. לא מצליח לעצור. היא מביטה בו תחילה בהלם ואז מצטרפת ללא שליטה.

“אני בלתי אפשרית, באמת.” היא מודה.

***

“הרבנית קוראת לך.”

אוי ואבוי לה. מה עכשיו?

מביטה במראה המנופצת שעל הקיר בחדר. “זוזי.” תמיד נאוה מפריעה לה כשהיא ממהרת. היא דוחפת אותה על המיטה. נאוה דוחפת אותה בחזרה ואז מחבקת אותה אל ליבה. “אח... שירית, אי אפשר לכעוס עלייך בחיים.”

“בלשון סגי נהור כאילו? אני המעצבנת מספר אחת כאן. להזכירך.” היא בוחנת את הדמות העייפה שמשתקפת ממול. החצאית בסדר, הצווארון גם. אולי האיפור קצת... חריג. טוב, נו. הרבנית תבין אותה. היא יודעת היכן הייתה אתמול. ולאיזו מ-ט-ר-ה.

“והזוכה בתחרות ‘מעצבנת השנה’ היא...” נאוה הולכת שתי מטר מאחוריה ומפנטומימת מיקרופון. “סתם סתם, איזה מעצבנת בראש שלך? את מצחיקה מהממת ומתוקה.”

“נגיד,” שירית בולמת ולא מפנה את ראשה לאחור. נאוה מתנגשת בה. “עכשיו. אם אפשר קצת פרטיות. תודה.”

היא מתיישבת מול הרבנית רוזן באולם הגדול, על כיסא מרופד בצבע בורדו.

“הוא מעוניין להמשיך.” החיוך של הרבנית אמתי מכדי להצביע על מתיחה פוטנציאלית.

הפה שלה נפתח, ואז נסגר. היא מנסה להרטיב את שפתיה הצחיחות מהצום שכפתה על עצמה מהבוקר. “זה... זה לא יכול להיות.”

“למה?” הרבנית רוזן מחייכת חיוך גדול. “את ראויה לזה, שירית. את בחורה חכמה וחיננית.”

“חכמה? אולי תחמנית. חיננית? פחח... אם הרבנית הייתה יודעת איך

הפגישה הייתה נראית אתמול היא לא הייתה מדברת ככה ." היא אומרת זאת בעיניים פעורות למחצה ובפה חצי פתוח , עדיין .

"חכמה? אולי תחמנית . חיננית ? פחח... אם הרבנית הייתה יודעת איך הפגישה הייתה נראית אתמול היא לא הייתה מדברת ככה ." היא אומרת זאת בעיניים פעורות למחצה ובפה חצי פתוח , עדיין .

"לא. תתפלאי שירית . לכל אחד מעלות וחסרונות . אולי התווכחתם , אולי הייתה שתיקה , אני לא יודעת , תיכף תספרי לי ," קולה של הרבנית כל כך פסטורלי . היא מרגישה צביטה פיזית בלב . היא מקנאה בדמות החינוכית שליוותה אותה מכיתה ט '. שש שנים . הרבנית ממשיכה . "אבל לפני שתספרי לי מה קרה שם , אני רוצה שתדעי שאת מיוחדת . ואני לא מתפלאת שהבחור הזה מעוניין להמשיך אתך ."

"דיברתי המון , לא נתתי לו להכניס מילה באורך שיערה ." שירית מפרטת את מעלליה בקלילות . "סתרתי את מה שאמר ונפגעתי מכל מילה שנייה שלו . חפרתי לו עם שאלות אישיות ובסוף כמעט בכיתי בקול ."

"את רואה . בכל אופן הוא רוצה ."

"כן , אני בהלם ."

הרבנית מהרהרת לרגע . נראה כי חוט המחשבות שלה עף לאפיק אחר . "ואת ?" היא מרימה את עיניה פתאום . "את רוצה ?"

שירית מסמיקה . התפנית בשיחה מערבלת אותה .

"הספקת לחשוב ? אם לא , נדבר בערב . יש לו סבלנות , למיטב ידיעתי ."

"חשבתי כל הלילה ." היא אומרת בפנים חמוצות . "לא יודעת . התפרצתי עליו . לא נעים לי . בכלל ."

"אני מבינה ."

"עם איזו מין אישה הוא רוצה לחיות ?" שירית שואלת פתאום בטון גבוה . "באמת, לא אכפת לו מעצמו ? הוא ראה את הפרצוף האמתי שלי , זהו . אין משחקים ואין הצגות . זו אני , נעים מאוד . ומי שלא רוצה שלא יתחתן איתי ."

"אבל הוא רוצה , יקירתי . ובצדק ."

[illegible]¿„ [illegible]·
[illegible] „[illegible]

[illegible]‘ [illegible]·‘ [illegible]·„
[illegible]· [illegible]‘ [illegible]‘ [illegible]¡ [illegible]

[illegible]·
[illegible]·„ [illegible] „[illegible]‘ [illegible]· „[illegible]‘ [illegible]·

[illegible]· [illegible]·„
[illegible]· „[illegible]· [illegible]·

[illegible]·
„[illegible] [illegible]¿„ [illegible]

„[illegible]· [illegible]·„ [illegible]·

[illegible]·
[illegible]· „[illegible]¿„ [illegible]

[illegible]·„
[illegible]· [illegible]¿ [illegible]‘ [illegible] [illegible]‘ [illegible]· „[illegible] [illegible]·„ [illegible]

[illegible]·
[illegible]: [illegible]‘

[illegible]·

„[illegible]¿„

[illegible]·
[illegible]· [illegible]

„[illegible]¿„

„[illegible]·„

היא מגלגלת עיניים . “אהממ… תקשיבי הרבנית , אפשר לומר שהוא אדם ממש נחמד . ו… אפשר כאילו להיפגש שוב ולבדוק אם -“

“את לא הולכת לעוד פגישה רק כדי למרוח אותו . שמעת אותי ?” הרבנית זוקפת את סנטרה משל הייתה ילדונת קטנטנה וסוררת . “נגמרו המשחקים שאת עושה לאנשים . ובפרט לבחורים שמרגישים אתך על קרוסלה בסופרלנד . את רוצה להתחתן אי פעם , תגידי לי ?”

שירית לא מאותתת אפילו על רצון להזיל דמעה . “בטח שאני רוצה , הרבנית . אני בעצמי אמרתי ש -“

“אז קדימה . תחשבי אם את רוצה או לא . אין אצלי שמונה עשרה , עשרים פגישות .”

“אני רוצה , אני באמת רוצה .”

“יופי ,” הרבנית צוחקת .

“הרבנית עבדה עליי ?” שירית מזעיפה את הגבות שלה .

“לא. באמת כעסתי .”

“ועכשיו ?”

“אני גאה בך , צדיקה ,” והיא מחבקת אותה עד ששירית כמעט נחנקת . “אז לקבוע פגישה למחר ?”

הראש של שירית שוב נע . הפעם למעלה ולמטה .

***

“גרביים ?”

הוא נבהל . רואים את זה . “כן , גרביים .”

היא צוחקת בשקט , מסתירה את פיה בכף יד עטופה בכפפה .

“אל תצחקי עלי ,” הוא אוסף את הגרביים ועוד כמה פריטים לא מזוהים שנחו על ספסל העץ , ודוחף אותם לשקית מרשרשת שמודפס עליה בתכלת ‘שולמן משקפיים ’. “גם אני בן אדם , לא? סך הכל קניתי לי כאן בשוק כמה דברים …”

“לא צוחקת, חס ושלום,” היא מתיישבת על הספסל. הוא נעמד אוטומטית. “זה פשוט הסיטואציה… לא נעים. ו… אתה יכול לשבת.”

“עדיף שנלך קצת.”

הוא מסתיר משהו. מה אכפת לה. הפסיקה לנחש. היא משחקת את הרחלה הכנועה, נעמדת בחזרה על עקביה והם מתחילים בצעידה.

היא לא רצתה בירושלים, לא מכירה את הסמטאות וזו עיר ענקית ודי מפחידה עבורה, צפונית מקובעת שכמותה. אבל הרבנית עשתה לה פרצוף מתחנן ואמרה שזה קרוב לישיבה של הבחור ופחות ביטול תורה ועוד כל מיני טיעונים שהיא לא זוכרת כי לא ממש היה אכפת לה. הסכימה וזהו. בכל אופן, פעם אחת הוא הצפין עבורה, שזה אומר נסיעה של שלוש שעות אם לא יותר. עכשיו תורהּ. נו, למען התורה.

“מה חדש?” כרגיל, הוא נותן. היא נוטלת.

“לא משהו מיוחד. קיבלתי הצעת עבודה לימי שישי,” היא פוזלת לראות את התגובה שלו. “בגן לקירוב רחוקים, הם לומדים עד אחת, אז רוצים להכניס להם שיעור ריתמיקה, קצת מוזיקה ותוכן יהודי…”

“וואו, כנראה את ממש מקצועית, ומפורסמת.”

“משהו. סלבית.”

“מה זה?” הוא מקמט את מצחו.

“סלבריטאית, אתה יודע… מילה מהעבר הרחוק.” היא נושכת את שפתה העליונה.

“אה.” איך מתאים לו לא להתעניין בעבר הרחוק שלה. לא שהעבר שלו נקי. אבל בכל אופן, היא מתביישת במעמד שלה. למרות שכולן קוראות לה ‘גיבורה’, ‘צדיקה’ ועוד כל מיני שקרים.

“אה.” איך מתאים לו לא להתעניין בעבר הרחוק שלה. לא שהעבר שלו נקי. אבל בכל אופן, היא מתביישת במעמד שלה. למרות שכולן קוראות לה ‘גיבורה’, ‘צדיקה’ ועוד כל מיני שקרים.

השקט הזה לא מוצא חן באוזניה.

לא להילחץ , לא להילחץ , לא להילחץ … הכל טוב , זה נורמלי וזה בסדר , תירגעי , הרבנית אמרה … זה קורה , זה בריא , זה יעבור , זה לא אומר כלום .

“… וזה לא אומר כלום .” הוא קורא מחשבות ? אמאל’ה!

“מה. השתיקה שהייתה כאן עכשיו ?” לחייה מאדימות .

“את איתי ?” שפתיו המחייכות מתכווצות .

“כן … בטח, אתה מכיר אותי רחפנית ?” מודעת לעובדה שהיא נשמעת לא משכנעת, היא מנסה לחייך בכוחות על אנושיים . “אני פשוט … חושבת . עלינו .”

“אפשר להשתתף ?” היא שמה לב פתאום שהוא מוביל . מרגישה שנחתה מציר X לציר Y. איפה הם ? רגע , הוא שאל או ביקש משהו . לשתף אותו במחשבות שלה אולי ?

“זה מביך .” היא מקווה שענתה לעניין .

“את לא חייבת ,” הוא מסיר את משקפיו , כנראה אלו שקנה מ ’שולמן משקפיים ’, היא לא מבינה למה הוא עושה את זה אבל אין לה חשק לשאול אותו . לא רוצה לקטוע אותו , אין לה כוח למוסר או לטיפים . ולא הרצאות . לא ממנו . במקום זאת היא מנסה להבין איפה הם נמצאים . מתאמצת לשמוע מה אומר , כי אחר כך אולי יבחן אותה . כמו שעשה בפגישה הראשונה שלהם . בבית של הרבנית רוזן , השדכנית .

זכותו , הוא רוצה לדעת אם היא אישה טובה . היא כן . חוץ ממה שלא . הרבנית אמרה . וגם הוא רמז לה . רמז די עבה , אפשר לומר . אם ניתן להגדיר תשובה חיובית כפולה כרמז .

היא לא מבינה למה הוא מחייך לעצמו פתאום . תמיד הוא מחייך בלי קשר אבל הפעם המבט שלו די מוזר ושירית מזהה ניצוץ בעיניים שלו .

ואז היא מבינה הכל .

מנקודת התצפית שלהם נפרש מולם הכותל . המחשבות שלה דוהרות כמו מרוץ שוורים . הלב כמעט צונח מרוב רגשות , העיניים מתמלאות במים מלוחים , שמיד זורמים בשני נחלים דקים על לחייה הסמוקות . ולא מקור .

היא בוחנת את הכותל המואר , המתנשא בענווה . לא מסיטה את מבטה ממנו .

פוחדת להבין את הסימן שהוא מאותת לה , האיש שמשך אותה הנה אחריו בחכמה. והצליח .

עובדה . היא רצה .